

Хай любові, як болю, ніколи не буде кінця...

Олена Герасим'юк

Хай любові, як болю, ніколи не буде кінця.
Я не хочу втрачати обриси твого лица.
Хай зупиниться мить – я готова віддати життя,
бо у чім його сила?

Перейшла, ніби пісню співала, а потім назад
повертатися треба. І мить провисає над
нами, час застигає, важчим за космос стає.
Я – Орфей твій, а ти, Еврідіко, за мною ще є?

Я би руку дала, та не маю вже більше руки,
бо із тіла пішла, щоб до тебе пошвидше дійти.
Що безкровному – кров? безтілесному – води ріки?
Не злякає могила.

Що це – страх? Ми з тобою дістались пекельних воріт.
Відкривай і вдихни, як
сторінки підручника, світ.
Ми навчились безсмертя, ми разом здолали пітьму.
Я боюсь озирнутись.
І ти розумієш, чому.